Булбес

Мама пак закъснява да го вземе от училище. Булбес се прави, че изобщо не му пука, но умира от страх. И какво от това, че закъснява пак, както и вчера, както и преди една седмица? Може да са я отвлекли гангстери, мисли си той.
А аз ще трябва да платя откуп.

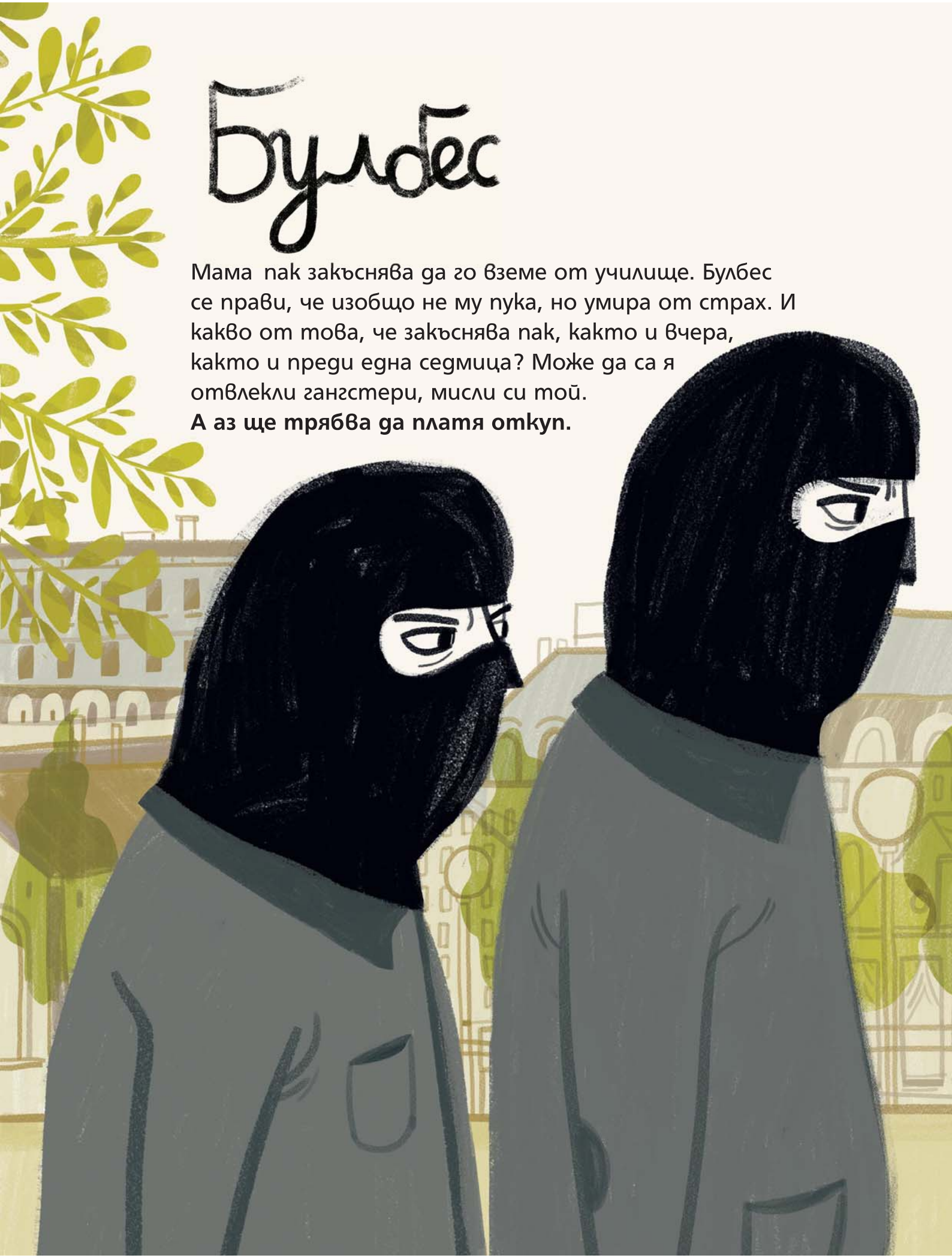

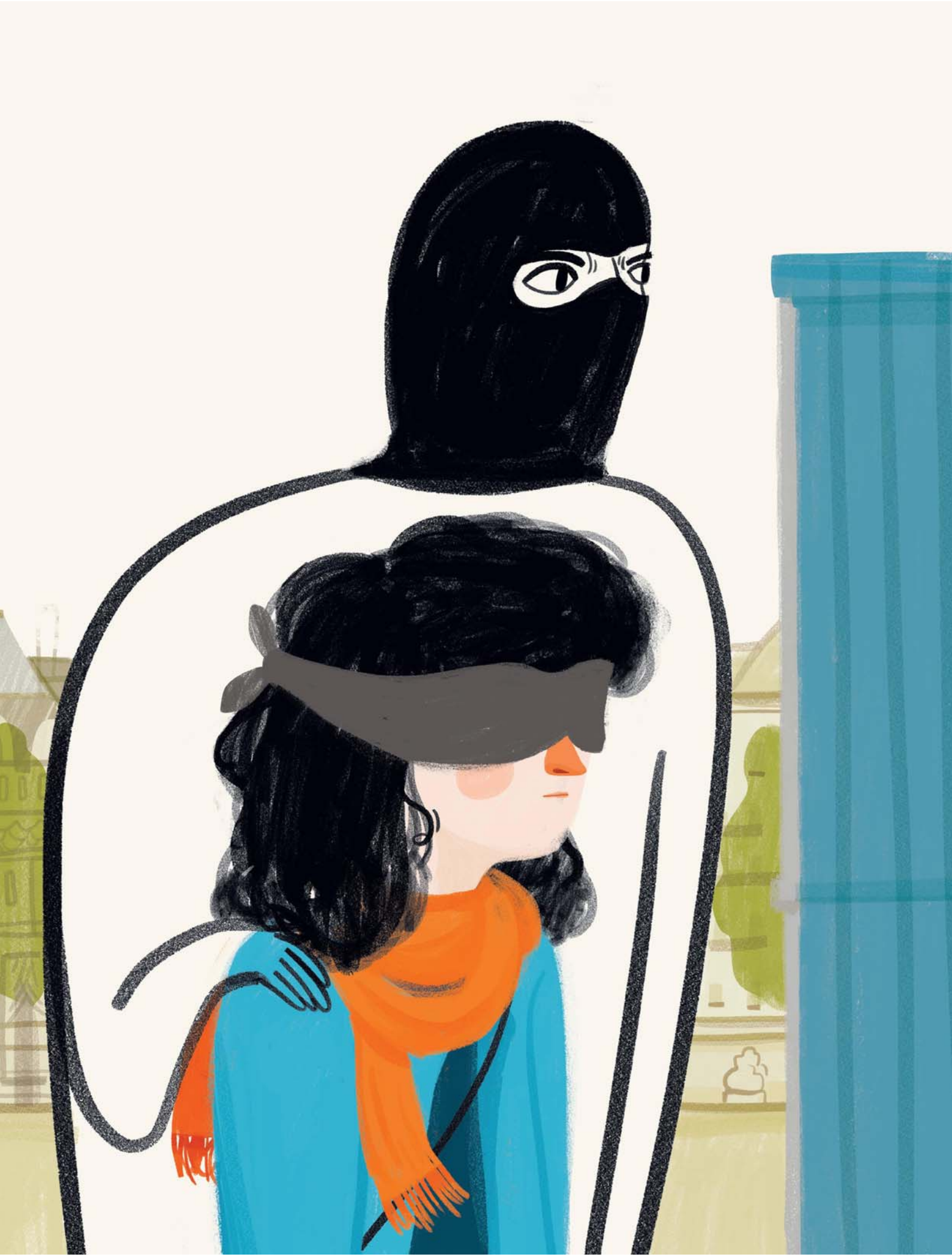

Булбес седи на един зелен стол в занималнята и пресмята.

В касичката си трябва да има четиридесет и седем злоти. Или сто и петдесет. Нещо такова. Това може да не стигне.

– Колко се плаща за откуп? – пита той госпожа Ола. Всички деца вече са си тръгнали, в стаята са само те двамата.

– За какво? – чуди се госпожа Ола.

– За човек. Като го отвлекат.

– Зависи от човека.
– Дали е малък, или голям? – продължава да пита Булбес.
– По-скоро дали е богат, или не. Или важен.
Мама е важна, мисли си момчето и се притеснява все повече и повече. А после все повече и повече се ядосва. На тези, които са отвлекли мама. И на госпожа Ола, която постоянно си гледа часовника.
Започва да му пречи столът, защото е зелен. И масата, на която някой е издълбал с нещо сърце.
Чуди се кой ли може да го е направил. Момиче или момче. И в кого ли е влюбен този някой. А може би просто е искал да бъде обичан – много, много обичан и затова е това сърце?
Булбес обича мама и момичето, което преди една седмица дойде в класа му. То е с почти бяла тънка коса и очила. Тихичко като мишле. Тихо говори, тихо ходи, а най обича да си играе с една хартийка. В занималнята имат играчки, а тя сяда в ъгъла, вади от джоба хартийката и прекарва времето си с нея. Ето защо я нарекоха така. Хартийката. Макар че се казва Ханя.
И Булбес си има истинско име, Олаф. Но мама му казва Булбес. И децата в училище. И госпожа Ола. Понякога мама му казва Олаф, но най-често когато му е ядосана. А той самият се чувства малко Олаф, малко Булбес. Вратата проскърцва. Мама? Булбес скача, слуша напрегнато, само нейните токчета тракат така!
– Много се извинявам – оправдава се мама и протяга към него ръце.
Иска му се да я прегърне, но нещо му пречи.
– Задръствания, а? – пита госпожа Ола, мама отговаря, Булбес не слуша. Добре че не са я отвлекли, мисли си той. И прехвърля върху нея целия си яд от похитителите.

СЛАДОЛЕД

Мама

– **Да идем за сладолед**? – пита мама Булбес.
Прави се, че не забелязва намръщената му физиономия.
Булбес вдига рамене и стъпва в една локва. Нарочно. Така, че обувките му да се напълнят с вода. Може пък да се разболее – ще си остане вкъщи и мама няма да ходи на работа.
Такива планове крои. Ала веднага след това се сеща за Ханя Хартийката и бързичко излиза от локвата.

Само че чорапите му вече са мокри.

– Качвай се – мама му отваря вратата на колата.
Отиваме вкъщи, мисли си Булбес, като вижда
познатите улици и магазини.
– Как беше в училище? – прозвучава същият въпрос,
както обикновено, и той отговаря както обикновено:
– Добре.
– Няма ли да ми разкажеш нещо? – мама разрошва
косата му. – Какво учихте?
– Не помня – измъква се момчето.
Защото най-добре помни страха си. Страха, че никой
няма да дойде да го вземе.
– Колко се плаща на похитители? – изведнъж му се
изплъзва този въпрос.
– Нямам представа. Сигурно толкова, колкото искат.
Но най-често се уведомява полицията. Защо питаш? –
Мама гледа любопитно малкия си син.
Булбес не отговаря. Пъха
ръце в джобовете. В единия от тях
има хартиена кърпичка. По нея са полепнали
някакви ситни боклучета и ментово
бонбонче.
Не е като хартийката на Ханя.

Колата
спира
на светофара.

Мама си мисли,
че днес трябва да
поработи още на компютъра.
Притеснява се, че не прекарва
достатъчно време със сина си.
Всеки ден, когато тичешком
излиза от работа, а после виси в
задръстванията, тя се страхува,

че пак ще закъснее. Страхува се и от обидената физиономия на Булбес, и че вместо да я прегърне, ще стъпи например в някоя локва.